

DICASTERIE VOOR DE INTERRELIGIEUZE DIALOOG
BOODSCHAP VOOR DE MAAND RAMADAN EN 'EID AL-FITR

1447 H. / 2026 n. Chr.
Vaticaanstad

Beste moslimbroeders en -zusters,

Met grote vreugde richt ik mij tot u ter gelegenheid van de maand Ramadan, die zijn hoogtepunt zal hebben in het feest van het verbreken van het vasten, 'Eid al-Fitr'. Deze belangrijke jaarlijkse gelegenheid biedt mij een welkome kans om mijn nabijheid, solidariteit en respect uit te drukken voor u, gelovigen in de ene "God, levend en uit zichzelf bestaand, barmhartig en almachtig, Schepper van hemel en aarde, die tot de mensen heeft gesproken" (*Tweede Vaticaans Concilie, Verklaring Nostra Aetate*, 28 oktober 1965, nr. 3).

Dit jaar beleven christenen, dankzij een voorzienige samenloop van kalenders, samen met u deze periode van vasten en toewijding tijdens de heilige periode van de Veertigdagentijd, waarin de Kerk op weg is naar de viering van Pasen. In deze periode van intense spiritualiteit trachten wij met groter trouw de wil van God te volgen. Deze gedeelde weg stelt ons in staat onze intrinsieke kwetsbaarheid te erkennen en de beproevingen onder ogen te zien die op ons hart drukken.

Wanneer wij met beproevingen worden geconfronteerd – persoonlijk, binnen onze familie of op institutioneel niveau – geloven wij vaak dat het begrijpen van de oorzaken ons zal helpen een duidelijke weg vooruit te vinden. Toch ontdekken wij dikwijls dat de complexiteit van deze situaties onze krachten te boven gaat. In een tijdperk dat gekenmerkt wordt door een overvloed aan informatie, uiteenlopende verhalen en tegenstrijdige standpunten, kan ons onderscheidingsvermogen vertroebeld raken en kan ons lijden zelfs toenemen. In zulke momenten rijst spontaan de vraag: hoe kunnen wij een uitweg vinden? Vanuit louter menselijk perspectief lijkt het antwoord soms ongrijpbaar, wat ons met een gevoel van machteloosheid kan achterlaten.

Juist dan kan de verleiding ontstaan om toe te geven aan wanhoop of geweld. Wanhoop kan een oprechte reactie lijken op een verscheurde wereld, terwijl geweld zich kan voordoen als de kortere weg naar gerechtigheid, die het geduld omzeilt dat het geloof

vereist. Toch kan geen van beide voor gelovigen ooit een aanvaardbare weg zijn. Een ware gelovige houdt zijn blik gericht op het onzichtbare Licht dat God is – de Almachtige, de Barmhartige, de enige Rechtvaardige – die “de volken rechtvaardig oordeelt” (Ps. 96:10). Zo’n gelovige spant zich met al zijn krachten in om te leven volgens Gods geboden, want alleen in Hem vindt men zowel de hoop op de toekomstige wereld als de vrede waar elk mensenhart zo diep naar verlangt.

Wij christenen en moslims, samen met alle mensen van goede wil, zijn dan ook geroepen om nieuwe wegen te bedenken en te openen waardoor het leven kan worden vernieuwd. Deze vernieuwing wordt mogelijk gemaakt door een creativiteit die gevoed wordt door gebed, door de discipline van het vasten die onze innerlijke blik zuivert, en door concrete daden van naastenliefde. “Laat u niet overwinnen door het kwade”, spoort de apostel Paulus ons aan, “maar overwin het kwade door het goede” (Rom. 12:21).

Beste moslimbroeders en -zusters, vooral degenen onder u die strijden of lijden naar het lichaam of de geest vanwege uw verlangen naar gerechtigheid, gelijkheid, waardigheid en vrijheid: wees verzekerd van mijn geestelijke nabijheid en weet dat de katholieke Kerk solidair met u is. Wij zijn niet alleen verenigd door onze gemeenschappelijke ervaring van beproeving, maar ook door de heilige taak om vrede terug te brengen in onze gewonde wereld. Wij zitten werkelijk “allen in dezelfde boot” (*Fratelli Tutti*, 3 oktober 2020, nr. 30).

Vrede: dat is mijn vurige wens voor ieder van u, voor uw families en voor de landen waarin u leeft. Het gaat niet om een illusoire of utopische vrede, maar – zoals paus Leo XIV heeft benadrukt – om een vrede die voortkomt uit “de ontwapening van het hart, de geest en het leven” (Boodschap voor de 59e Wereldvrede dag, 1 januari 2026). Deze vrede is een gave die van God komt en die wordt gevoed door het verminderen van vijandigheid via de dialoog, het beoefenen van gerechtigheid en de liefde voor vergeving. Moge in deze gezamenlijke periode van Ramadan en Veertigdagentijd onze innerlijke omvorming een katalysator worden voor een vernieuwde wereld, waarin de wapens van de oorlog plaatsmaken voor de moed van de vrede.

Met deze gevoelens bid ik dat de Almachtige ieder van u mag vervullen met zijn barmhartige liefde en goddelijke troost.

Vanuit het Vaticaan, 17 februari 2026

Kardinaal George Jacob Koovakad
Prefect

Mgr. Indunil J.K. Kodithuwakku
Secretaris

Vertaling: L. van den Broek

Eindredactie: drs. M.H. Lüchinger

Copyright: Libreria Editrice Vaticana/SRKK